

2.16 podkreśla, że konieczność uzyskania pracy przez osobę migrującą, aby mogła ona sama zaspokoić swoje potrzeby, powinna zostać uznana i należy ją wspierać. Oprócz aspektów ekonomicznych, przedsiębiorczość i małe przedsiębiorstwa przyczyniają się do pozytywnych zmian w społeczeństwie. Prawo posiadania i kierowania przedsiębiorstwem sprzyja integracji i przeto powinno zyskać więcej poparcia ze strony społeczeństwa;

2.17 przypomina, że kobiety są dyskryminowane zarówno ze względu na płeć, jak i pochodzenie etniczne. Uwzględnienie kwestii płci umożliwiłoby lepsze ukierunkowanie i większą skuteczność działań zmierzających do lepszej integracji imigrantów;

2.18 podkreśla fakt, że udana polityka integracji wymaga uwzględnienia wartości innych niż tylko czysto ekonomiczne.

Imigracja otwiera perspektywy mogące wzbogacić życie poszczególnych obywateli, może też przynieść Unii wiedzę i umiejętności cenne w kontekście światowym;

2.19 podkreśla znaczenie pracy organizacji pozarządowych w ścisłej współpracy z władzami lokalnymi i regionalnymi i popiera ich programy mające na celu przyspieszenie integracji imigrantów do życia politycznego i społecznego danego kraju (nauka języka, poznanie kultury i demokratycznych zasad panujących w danym kraju, edukacja społeczna i polityczna, zachowanie narodowej tożsamości imigrantów itd.). Całkowitą odpowiedzialnością władz szczebla krajowego pozostaje działanie na rzecz odpowiedniej integracji w społeczeństwie; zadania te wykonują one w ścisłej współpracy z władzami lokalnymi i regionalnymi oraz prowadząc dialog z organizacjami pozarządowymi.

Bruksela, 13 kwietnia 2005 r.

Przewodniczący
Komitetu Regionów
Peter STRAUB

Opinia Komitetu Regionów w sprawie komunikatu Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów Badanie powiązań między migracją legalną a nielegalną

(2005/C 231/06)

Komitet Regionów

uwzględniając komunikat Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie: *Badanie powiązań między migracją legalną a nielegalną* (COM(2004) 412 końcowy);

uwzględniając decyzję Komisji Europejskiej z dnia 4 czerwca 2004 r. o zasięgnięciu opinii Komitetu w tej sprawie, zgodnie z art. 265 ust. 1 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską;

uwzględniając decyzję swojego przewodniczącego z dnia 5 kwietnia 2004 r. roku, powierzającą sporządzenie tej opinii Komisji ds. Stosunków Zewnętrznych;

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, a w szczególności jego art. 63 ust.2 lit. b);

uwzględniając Konkluzje Prezydencji w sprawie programu haskiego: *Wzmacnianie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w Unii Europejskiej* oraz w szczególności Wytoczne w sprawie azylu, migracji i ochrony granic (p.1.2) oraz *Zewnętrzny wymiar azylu i migracji* (p.1.6);

uwzględniając swoją opinię w sprawie komunikatu Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie imigracji, integracji i zatrudnienia (COM(2003) 336 końcowy, CdR 223/2003 końcowy ⁽¹⁾);

uwzględniając swoją opinię w sprawie komunikatu Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie przedstawienia wniosku dotyczącego dyrektywy i dwóch wniosków dotyczących zaleceń w sprawie przyjmowania obywateli państw trzecich, przybywających w celu prowadzenia badań naukowych we Wspólnocie Europejskiej — COM(2004) 178 końcowy — 2004/0061 (CNS) — 2004/0062 (CNS) — 2004/0063 (CNS), przyjęta dnia 17 listopada 2004 r. (CdR 168/2004 końcowy);

uwzględniając inne przyjęte przez siebie opinie dotyczące polityki wobec uchodźców (CdR 90/2001 końcowy ⁽²⁾; CdR 214/2001 końcowy ⁽³⁾; CdR 93/2002 końcowy ⁽⁴⁾; CdR 249/2003 ⁽⁵⁾);

uwzględniając swój projekt opinii (CdR 337/2004 rev. 1) przyjęty dnia 7 lutego 2005 r. przez Komisję ds. Stosunków Zewnętrznych (sprawozdawca: Keith BROWN, członek Rady Hrabstwa Clackmannanshire (UK/AE));

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) dokument kończy się wnioskiem, że „istnieje związek między migracją legalną i nielegalną, ale powiązanie to jest złożone i z pewnością nie bezpośrednie”;
- 2) w dokumencie wymienia się wiele inicjatyw politycznych mających na celu opracowanie wspólnej polityki dotyczącej migracji;
- 3) badanie podkreśla potrzebę bardziej wiarygodnych i porównywalnych danych statystycznych na szczeblu UE;
- 4) zjawiska starzejącego się społeczeństwa i malejącej liczby obywateli w wieku produkcyjnym doprowadzą do niedoboru pracowników wykwalifikowanych na rynku pracy UE i pociągną za sobą ciągłą potrzebę migracji do UE;
- 5) program haski uzgodniony przez Radę Europejską w listopadzie 2004 r. nakreśla program działań w dziedzinie opracowywania wspólnej polityki migracyjnej;

na sesji plenarnej w dniach 13-14 kwietnia 2005 r. (posiedzenie z dn. 13 kwietnia) przyjął następującą opinię:

1. Stanowisko Komitetu Regionów

Komitet Regionów

a. Okres oceny

1.1 z zadowoleniem przyjmuje przeprowadzone przez Komisję badanie powiązań między migracją legalną a nielegalną i uważa, że stanowi ono istotny wkład w opracowanie polityki imigracyjnej UE, w szczególności w odniesieniu do zawartego w nim zarysu inicjatyw politycznych;

1.2 wyraża duże zainteresowanie badaniem ze względu na istotną rolę, jaką władze regionalne i lokalne odgrywają w procesie przyjmowania, osiedlania i integrowania imigrantów ze społecznością. Władze lokalne i regionalne odgrywają główną rolę w zapewnianiu usług publicznych imigrantom, przy czym usługi te obejmują zakwaterowanie, wykształcenie, opiekę zdrowotną i zatrudnienie;

1.3 pragnie przeanalizować badanie w kontekście rozwoju polityki UE w dziedzinie azylu i migracji, szczególnie zaś kroków podjętych podczas spotkania Rady Europejskiej w Tampere w październiku 1999 r. i przyjęcia przez Radę Europejską w listopadzie 2004 r. programu haskiego, który podkreśla wagę polityki migracyjnej;

1.4 wyraża zaniepokojenie w związku ze słabym postępem poczynionym przez Radę Europejską w odniesieniu do opracowywania europejskiej polityki migracyjnej w oparciu o wnioski Rady Europejskiej z Tampere;

1.5 zauważa, że dokument kończy się wnioskiem, iż „istnieje związek między migracją legalną i nielegalną, ale powiązanie to jest złożone i z pewnością nie bezpośrednie, ponieważ trzeba brać pod uwagę wiele różnorodnych czynników”; podkreśla, że nielegalna migracja jest bardzo istotnym problemem UE, gdyż może podważać skuteczność działań, których zadaniem jest wspieranie migracji uregulowanej i może prowadzić do powstawania wrogości w społecznościach przyjmujących. Z tego też powodu efektywne zapobieganie nielegalnej migracji ma kluczowe znaczenie dla bezpieczeństwa wewnętrznego UE. Ponadto imigranci nielegalni mogą być osobiście zagrożeni i wykorzystywani. Biorąc to pod uwagę, konieczne jest opracowanie wyważonej polityki, która będzie obejmować środki gwarantujące umiarkowany poziom migracji uregulowanej oraz środki zniechęcające do migracji nielegalnej;

⁽¹⁾ Dz.U. C 109 z 30.04.2004 r., str. 46-49

⁽²⁾ Dz.U. C 19 z 22.01.2002 r., str. 20-22

⁽³⁾ Dz.U. C 107 z 03.05.2002 r., str. 85-88

⁽⁴⁾ Dz.U. C 278 z 14.11.2002 r., str. 44-48

⁽⁵⁾ Dz.U. C 23 z 27.01.2004 r., str. 30-32

1.6 podkreśla zaniepokojenie użyciem terminu migracja nielegalna, zwłaszcza iż przeciwko wielu imigrantom znajdującym się w tej kategorii nie toczy się postępowanie karne. Dlatego pożądane byłoby użycie zwrotu migracja nieuregulowana tam, gdzie jest to stosowne;

1.7 zauważa, że dokument Komisji wskazuje znaczące braki badawcze i wzywa Komisję do opracowania programu badawczego, który uzupełniłby te braki i w ten sposób wpływałby na kształtowanie polityki;

1.8 zauważa, że badanie odnosi się do innych polityk UE, które mają wpływ na imigrantów, takich jak polityka rozwoju i Europejska Strategia Zatrudnienia. Ponadto zdaje sobie sprawę z istnienia wielu polityk UE, które mają wpływ na politykę migracyjną, zwłaszcza w dziedzinie polityki społecznej i gospodarczej i wzywa do utworzenia grupy w Komisji Europejskiej skupiającej przedstawicieli różnych dyrekcji generalnych, która koordynowałaby działania dotyczące imigrantów;

b. Wzmocnienie konsultacji i wymiany informacji na szczeblu UE

1.9 zgadza się z wnioskami badania, że brak jest wiarygodnych i porównywalnych danych na szczeblu UE i uważa, że plan działań Komisji dotyczący statystyki w dziedzinie migracji (COM (2003) 179 końcowy) i pierwszy raport roczny w sprawie migracji i integracji (COM (2004) 508 końcowy) to początek działań w tej sprawie;

1.10 podkreśla istotną rolę odgrywaną przez władze lokalne i regionalne w zbieraniu danych i wzywa do pełnego ich uczestnictwa w konsultacjach dotyczących wprowadzenia wiarygodnych i porównywalnych danych na terytorium Unii Europejskiej, po zebraniu porównywalnych danych;

1.11 wspiera przedstawiony w badaniu postulat „intensywniejszego i bardziej ukierunkowanego zastosowania konsultacji i wymiany informacji” i z zadowoleniem przyjmuje utworzenie grupy ekspertów pod nazwą Komitetu ds. Imigracji i Azyłu oraz sieci Krajowych Punktów Kontaktowych ds. Integracji;

1.12 zgadza się z utworzeniem Obserwatorium oraz Europejskiej Sieci Migracji i uważa, że władze lokalne i regionalne mają do odegrania istotną rolę w tej Sieci, ponieważ mogą wnieść wkład w postaci konkretnych, bezpośrednich doświadczeń i najlepszych praktyk;

1.13 uważa, że powinno istnieć więcej możliwości wymiany doświadczeń i najlepszych praktyk, włączając w to wzajemną ocenę pod kątem polityki imigracyjnej; uważa, że będzie to możliwe poprzez przyjęcie otwartej metody koordynacji w opracowywaniu polityki imigracyjnej UE i wzywa Radę Europejską do przyjęcia propozycji Komisji Europejskiej w tej dziedzinie;

c. *Rozwój nowych inicjatyw politycznych w ramach wspólnej polityki imigracyjnej UE.*

Migracja legalna

1.14 wspiera pogląd Komisji Europejskiej, że ze względu na niż demograficzny i starzenie się społeczeństwa, zatrudnianie obywateli państw trzecich i imigracja do UE będą prawdopodobnie trwać i wzrastać. Zagadnienie to jest wspomniane w raporcie Wima Koka, gdzie stwierdza się, że „starzenie się zwiększy zapotrzebowanie na emerytury i opiekę zdrowotną, przy jednoczesnym zmniejszeniu liczby osób w wieku produkcyjnym, które mogą wytworzyć konieczny majątek”⁽¹⁾ Ponadto Kok przypomina przewidywania Komisji Europejskiej, zgodnie z którymi efektem starzenia się społeczeństw będzie zmniejszenie potencjalnej stopy wzrostu UE z obecnego poziomu 2-2,25 % do ok. 1,2 % do roku 2040⁽²⁾ Co więcej, podkreślić należy inne pozytywne ekonomiczne i społeczne aspekty migracji, tzn. nowy kapitał ludzki, specjalizację oraz wzbogacenie sfery ludzkiej;

1.15 podkreśla podstawowy wymiar regionalny polityki imigracyjnej i integracyjnej UE i uważa, że jest to istotny obszar debaty. Wymiar regionalny tej dyskusji jest decydujący, ponieważ niektóre regiony UE się wyludniają i cierpią na brak wykwalifikowanej siły roboczej, podczas gdy zaludnienie innych regionów gwałtownie wzrasta, co ma poważne konsekwencje dla usług lokalnych i podaży mieszkań o przystępnych cenach; uważa, że jest wiele do zrobienia w ramach rozwoju regionalnego i lokalnego wymiaru migracji, szczególnie w dziedzinie integracji. Obecnie nad zagadnieniem tym pracuje się w ramach programu INTI. W 2004 r. na program ten przeznaczono 6 mln EUR, lecz otrzymano 158 wniosków o dotację wynoszącą łącznie 42,58 mln EUR. Komitet domaga się znacznego zwiększenia dofinansowania dla tego programu na okres 2007-2013;

1.16 z zadowoleniem przyjmuje plan Komisji dotyczący zainicjowania kompleksowego procesu konsultacji w sprawie przyjmowania imigrantów zarobkowych (w 2005 r. wydano Zieloną księgę w sprawie podejścia UE do zarządzania migracją ekonomiczną (COM(2004) 811 końcowy) i uważa, że jego zaangażowanie w proces konsultacyjny będzie istotne, zważywszy na potencjalne skutki migracji dla regionalnych rynków pracy i usług świadczonych przez samorządy lokalne i regionalne;

1.17 zgadza się ze stwierdzeniem zawartym w badaniu, że wzmocnienie integracji obywateli państw trzecich legalnie mieszkających w Państwach Członkowskich jest „zasadniczym celem unijnej polityki imigracyjnej”, i że można osiągnąć ten cel poprzez integrację z rynkiem pracy, ułatwienie przepływu obywateli państw trzecich w obrębie UE oraz uznawanie kwalifikacji zawodowych obywateli państw trzecich;

⁽¹⁾ „Stawić czoła wyzwaniu – Lizbońska strategia rozwoju i zatrudnienia” – raport grupy wysokiego szczebla pod przewodnictwem Wima Koka, str. 13 (listopad 2004)

⁽²⁾ ibidem, str. 13.

1.18 z zadowoleniem przyjmuje zasadę mobilności ustanowioną w dyrektywie w sprawie statusu rezydentów długoterminowych (listopad 2003 r.). Wprowadza ona swobodę mobilności dla osób zamieszkałych na terytorium UE przez ponad pięć lat, zaś mobilność dla obywateli krajów trzecich została ułatwiona poprzez rozszerzenie rozporządzenia 1408/71. Określenie stopnia mobilności można znaleźć we wnioskach Komisji dotyczących studentów zagranicznych i naukowców;

1.19 podkreśla potrzebę zatrudnienia większej liczby naukowców w UE, aby sprostać celom z Lizbony. Komitet uważa, że ten obszar zatrudnienia będzie istotnym testem dla rozwoju polityki migracyjnej UE i jej zdolności do zaradzania niedoborowi pracowników wykwalifikowanych. W swoim komunikacie do Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie *przyjmowania obywateli krajów trzecich w celu prowadzenia badań naukowych* (COM (2004) 178 końcowy) Komisja Europejska oceniła, że do roku 2010 potrzebnych będzie dodatkowo 700 000 naukowców, jeśli mają zostać osiągnięte cele z Lizbony;

1.20 zauważa, że Rada ds. Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych uzgodniła ogólne podejście do dyrektywy w listopadzie 2004 r. To podejście obejmuje wprawdzie uznanie kwalifikacji, warunki pracy i korzyści podatkowe, lecz nie zawiera przepisów ułatwiających wjazd dla rodzin naukowców odbywających krótkie staże. Komitet uważa, że jest to kluczowy element zatrudniania naukowców, który zbliżyłby Państwa Członkowskie UE do innych krajów, takich jak USA i Kanada.

1.21 podkreśla istotną rolę, którą Europejska Strategia Zatrudnienia i Europejski Fundusz Socjalny odgrywają w zapewnieniu specjalistycznych oraz zawodowych umiejętności, które są niezwykle ważne w ramach integracji niedawno przybyłych imigrantów. Integracja z rynkiem pracy grup upośledzonych społecznie była kluczowym tematem Europejskiej Strategii Zatrudnienia mającej na celu podtrzymanie podaży siły roboczej, maksymalizację zdolności przystosowawczych i reagowanie na niedobór siły roboczej na poziomie regionów i sektorów. Nowe wytyczne EU w sprawie zatrudnienia stawiają sobie za cel zmniejszenie luki w zatrudnieniu między obywatelami UE a obywatelami państw trzecich, która w roku 2002 wynosiła 11,7%. W badaniu nie ma odniesienia do działań w ramach Europejskiego Funduszu Socjalnego podejmowanych w celu promowania integracji imigrantów na rynku pracy i nowatorskich działań władz lokalnych i regionalnych w tej dziedzinie.

1.22 przyjmuje do wiadomości wnioski z badania dotyczące skuteczności działań w zakresie regularyzacji z punktu widzenia zarówno imigranta, jak i Państw Członkowskich i uważa, że szeroko zakrojone działania w zakresie regularyzacji nie są zazwyczaj najbardziej odpowiednim sposobem rozwiązywania problemów migracji nieuregulowanej. Jednakże regularyzacja w indywidualnie określonych sytuacjach może być użytecznym instrumentem wykorzystywanym do radzenia sobie z wieloma przykładami migracji nieuregulowanej;

1.23 zgadza się ze stwierdzeniem zawartym w badaniu, które „przemawia za stanowiskiem, że regularyzacja nie powinna być uważana za sposób zarządzania napływem migracji, ponieważ w rzeczywistości stanowi on często negatywną konsekwencję polityki imigracyjnej”. Jednakże regularyzacja może być konieczna w poszczególnych przypadkach, kiedy imigranci wrosną w lokalne społeczności, tak aby wyciągać ludzi z szarej strefy, zwiększać wpływy podatkowe i wspierać spójność społeczną. W tym kontekście interesujący jest raport Izby Lordów; ⁽¹⁾

1.24 zgadza się z raportem Izby Lordów, w którym stwierdza się, że „pewne formy regularyzacji w odniesieniu do imigrantów nielegalnych przebywających dłuższy czas w kraju docelowym są konieczne dla uniknięcia powiększającego się marginesu społecznego obejmującego ludzi znajdujących się w nieuregulowanej sytuacji i narażonych na wykorzystywanie”. Raport Izby Lordów podkreśla potrzebę minimalizowania czynników „przyciągających” będących wynikiem regularyzacji i sugeruje, że można temu zaradzić poprzez podejście zindywidualizowane w miejsce amnestii na dużą skalę. Wreszcie, Izba Lordów jest zdania, że amnestie mogą „stanowić rzadką okazję do uzyskania wiarygodnych informacji odnośnie rozmiarów i charakteru populacji nielegalnych imigrantów”; ⁽²⁾

Imigracja nielegalna

1.25 zauważa istnienie wielu form migracji nielegalnej i trudności w prowadzeniu badań w tej dziedzinie. Jednakże uważa, że potrzebne są dalsze badania dotyczące różnych grup nielegalnych imigrantów, tak aby można było formułować odpowiednie polityki w bardziej skuteczny sposób. W tym kontekście istotne jest rozróżnienie pomiędzy:

- osobami, które wkroczyły na teren państwa legalnie, lecz przekroczyły dozwolony okres pobytu;
- osobami, które mają pozwolenie na pobyt w kraju, lecz naruszają warunki wjazdu;
- osobami, które otrzymały odpowiedź odmowną na wniosek o azyl;
- imigrantami o nieuregulowanym statusie, którzy nie otrzymali pozwolenia na wjazd, gdyż przekroczyli granicę w miejscach nie posiadających autoryzacji do wydania zezwolenia lub przekroczyli ją bez wymaganych papierów;

1.26 popiera poglądy przedstawione w badaniu, że opracowywanie polityki Wspólnoty dotyczącej powrotów, tworzenie kluczowych umów o współpracy z krajami pochodzenia i przetwarzanie nie zadeklarowanej pracy w legalne zatrudnienie są podstawowymi elementami w walce z imigracją nieuregulowaną;

⁽¹⁾ Komitet specjalny Izby Lordów ds. Unii Europejskiej: „Wspólnotowa polityka w dziedzinie nielegalnej imigracji” – sesja 2001-2002: raport 37

⁽²⁾ raport Izby Lordów, ustęp 112.

1.27 przyjmuje z zadowoleniem przedstawione w badaniu propozycje dotyczące opracowania polityki Wspólnoty dotyczącej powrotów. W listopadzie 2002 r. Rada Europejska uzgodniła propozycję dotyczącą Programu Działań w sprawie Powrotu i konieczny jest teraz szybszy postęp w jego wdrażaniu;

1.28 zgadza się ze stwierdzeniem zawartym w badaniu, że „współpraca krajów trzecich ma kluczowe znaczenie dla zmniejszenia napływu nielegalnej migracji” i z ostatnimi konkluzjami Rady Europejskiej, które „podkreśliły potrzebę wszechstronnego podejścia do migracji, praw człowieka i zagadnień politycznych i rozwojowych w krajach pochodzenia i tranzytu”;

1.29 wyraża poparcie dla nakreślonej w badaniu synergii między migracją a polityką rozwoju i jest zdania, że polityka rozwoju może poprawić warunki gospodarcze i społeczne w krajach trzecich i w ten sposób zminimalizować czynniki „wypychające”, które skłaniają do migracji na terytorium UE;

1.30 podkreśla potrzebę aktywnego udziału Unii Europejskiej w promowaniu wspólnych inicjatyw z krajami sąsiednimi poprzez programy takie jak instrument „Nowe Sąsiedztwo”, Tacis, Meda, Encas i INTERREG. Ważne jest, aby został utworzony „krąg przyjaciół”, tak, aby obszar pokoju i solidarności mógł objąć kraje sąsiadujące z Unią po jej rozszerzeniu. Unia Europejska musi działać poprzez partnerstwo z tymi krajami w celu poprawy ich sytuacji gospodarczej i społecznej i zminimalizowania czynników wypychających takich jak wysokie bezrobocie, niskie płace, brak demokracji i zorganizowana przestępczość. Jedną z priorytetowych dziedzin współpracy będzie zarządzanie migracją. Niektóre państwa sąsiedzkie opracowały plany działania zogniskowane szczególnie na imigracji nieuregulowanej, a UE jest gotowa wesprzeć ich urzeczywistnienie, jak również działania mające na celu zwalczanie nielegalnej imigracji w krajach, które przygotowują takie plany;

1.31 podkreśla kluczową rolę odgrywaną przez władze lokalne i regionalne w programach takich jak Tacis, Meda, Encas i INTERREG i przypomina Komisji i Państwom Członkowskim, że władze regionalne i lokalne powinny odgrywać główną rolę w opracowywaniu kolejnych programów;

1.32 ogólnie przyjmuje z zadowoleniem wnioski dotyczące instrumentu „Nowe sąsiedztwo”, lecz wyraża rozczarowanie, że instrument (który jest przedmiotem osobnej opinii Komitetu Regionów) nie przyznaje większej roli władzom lokalnym i regionalnym, szczególnie że wiele obszarów polityki nim objętych dotyczy kompetencji władz lokalnych i regionalnych;

1.33 zgadza się z badaniem, gdy kładzie się w nim nacisk na potrzebę zwalczania nieuregulowanego rynku pracy i szarej strefy, stwierdzając, że „ukryty sektor gospodarki w UE szacuje się na 7 do 16 % PKB Unii Europejskiej, chociaż bynajmniej nie składa się on w całości z nielegalnych imigrantów”. Istnieje potrzeba przekształcenia pracy nie zadeklarowanej w regularne zatrudnienie i została ona uwzględniona jako jeden z dziesięciu

priorytetów zawartych w wytycznych polityki zatrudnienia z 2003 r. Kilka Państw Członkowskich przewidziało w swoich Narodowych Planach Działania na rzecz Zatrudnienia (NAP) konkretne działania na rzecz pracowników cudzoziemskich oraz imigrantów znajdujących się w sytuacji nieuregulowanej, a Komitet z zadowoleniem przyjmuje postulat zawarty w programie haskim, by Państwa Członkowskie dokonały redukcji nieuregulowanego rynku pracy na poziomie zaplanowanym w Europejskiej Strategii Zatrudnienia.

1.34 zauważa potrzebę większego wsparcia dla regionów granicznych, jako że są one w większym stopniu dotknięte przez nieuregulowaną migrację w porównaniu z innymi regionami i popiera utworzenie Europejskiego Korpusu Strażników Granicznych wraz z wczesnym systemem ostrzegawczym, gdyż należy osiągnąć efektywny, wspólny system zarządzania zewnętrznymi granicami Unii Europejskiej. Ponadto należy nadal promować współpracę sądowniczą i współpracę między jednostkami policyjnymi zarówno na szczeblu centralnym, jak i regionalnym/lokalnym.

2. Zalecenia Komitetu Regionów

Komitet Regionów

2.1 przypomina instytucjom UE o istotnej roli, jaką władze regionalne i lokalne odgrywają w procesie integracji imigrantów. Biorąc to pod uwagę, Komitet podkreśla kluczową rolę spełnianą przez władze lokalne i regionalne w wielu inicjatywach wymienionych w badaniu. Inicjatywy te obejmują m.in. wymianę doświadczeń dotyczących środków integracji, opracowywanie programów takich jak instrument „Nowe Sąsiedztwo” i kolejne programy-następcy programów Tacis, INTERREG itd., i dlatego zaleca pełne zaangażowanie władz samorządów lokalnych i regionalnych w te programy;

2.2 dowodzi, że powinno być więcej okazji do wymiany doświadczeń i najlepszych praktyk, włączając w to takie działania jak przegląd partnerski w dziedzinie polityki dotyczącej imigracji i stwierdza, że można to osiągnąć poprzez przyjęcie otwartej metody koordynacji przy opracowywaniu polityki imigracji UE; wzywa Radę Europejską do przyjęcia wniosków Komisji Europejskiej w tej dziedzinie;

2.3 wzywa Komisję Europejską do stworzenia Grupy obejmującej Dyrekcje Generalne, których polityka i działania mają wpływ na obywateli państw trzecich, tak, aby obecne działania mogły być skuteczniej zintegrowane i skoordynowane;

2.4 wzywa do opublikowania programu badawczego Komisji Europejskiej w celu wypełnienia luk w tej dziedzinie, odnotowanych w badaniu;

2.5 wzywa do znacznego zwiększenia środków na program INTI, tak by władze lokalne i regionalne mogły wziąć udział w większej ilości transnarodowych projektów finansowanych przez UE, które zajmują się integracją imigrantów;

2.6 podkreśla istotną rolę migracji w kontekście zapewnienia niedoborów wykwalifikowanych pracowników i wzywa Radę Europejską do opracowania skutecznych inicjatyw politycznych w tych dziedzinach, włączając w to rekrutację obywateli państw trzecich do celów badań naukowych;

2.7 podkreśla możliwość opracowania odpowiednich polityk rozwojowych w państwach trzecich. Ważne jest także, aby badania na temat migracji wzięły pod uwagę nowe cechy, takie jak duży odsetek kobiet, co jest niezmiernie istotne dla formułowania oraz implementacji polityki imigracyjnej;

2.8 wzywa do pełnego zaangażowania władz lokalnych i regionalnych w opracowywanie wiarygodnych i porównywalnych danych na szczeblu UE;

2.9 przyjmuje z zadowoleniem inicjatywę Komisji Europejskiej odnośnie zainicjowania procesu wszechstronnych konsul-

tacji w sprawie Zielonej księgi w sprawie podejścia UE do zarządzania migracją ekonomiczną (COM(2004) 811 końcowy) i przypomina Komisji o konieczności pełnej konsultacji tego procesu z nim oraz z samorządami lokalnymi i regionalnymi;

2.10 uważa, że konieczne są pilne działania w celu dalszego rozwijania Obserwatorium oraz Europejskiej Sieci Migracji, przy pełnym zaangażowaniu samorządów lokalnych i regionalnych;

2.11 wyraża zaniepokojenie w związku ze słabymi postępami poczynionymi przez Radę Europejską w odniesieniu do opracowywania polityki imigracji UE i działań wynikających ze spotkania Rady Europejskiej w Tampere w 1999 r. Biorąc pod uwagę te problemy, podkreśla potrzebę podjęcia pilnych decyzji w związku z zagadnieniami przedstawionymi w programie haskim.

Bruksela, 13 kwietnia 2005 r.

Przewodniczący
Komitetu Regionów
Peter STRAUB

Opinia Komitetu Regionów w sprawie komunikatu Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie kontrolowanego wjazdu osób potrzebujących ochrony międzynarodowej na terytorium UE oraz zwiększenia zdolności ochrony w regionach pochodzenia: „Poprawa dostępu do trwałych rozwiązań”

(2005/C 231/07)

Komitet Regionów,

uwzględniając Komunikat Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie kontrolowanego wjazdu osób potrzebujących ochrony międzynarodowej na terytorium UE oraz zwiększenia zdolności ochrony w regionach pochodzenia: „Poprawa dostępu do trwałych rozwiązań” COM (2004) 410 końcowy;

uwzględniając decyzję Komisji Europejskiej z dnia 25 sierpnia 2004 r. o zasięgnięciu opinii w tej kwestii, zgodnie z art. 265 ust. 1 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską;

uwzględniając decyzję swojego Przewodniczącego z dnia 5 kwietnia 2004 r. polecającą Komisji ds. Stosunków Zewnętrznych przygotowanie opinii w tej sprawie;

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 63 ust. 2 lit. b);

uwzględniając Traktat ustanawiający Konstytucję dla Europy, zwłaszcza artykuły II-61, II-78, II-79 i III-266, III-267 i III-268;

uwzględniając Konwencję Genewską dotyczącą statusu uchodźców z dnia 28 lipca 1951 r., uzupełnioną Protokołem Nowojorskim z dnia 31 stycznia 1967 r.;

uwzględniając wnioski Prezydencji w sprawie Programu Haskiego: wzmocnienie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w Unii Europejskiej oraz w szczególności specjalne wytyczne w sprawie polityki azylowej, migracyjnej i granicznej (p. 1.2) oraz zewnętrzny wymiar azylu i migracji (p. 1.6);